

Prästvigning av Jan Byström 8.5.2021

Påsktiden är en enda femtio dagar lång glädjetid, då vi tillsammans får jubla över Jesu uppståndelse från de döda. Men först måste vi då ha orkat ta oss igenom en fyrtio dagar lång ökentid för att följa Jesus i hans kamp och lidande. För att kunna ta till oss hela denna rikedom i vår tro behöver vi herdar som hjälper oss att hålla ut, lotsar som leder oss förbi alla faror och vittnen som ger oss gott föredöme. Guds heliga folk har alltid detta behov för att inte skingras och irra omkring som förvirrade och virriga får och lätt bli byte för illasinnade vargar. Inte minst under denna pandemi, då man så lätt riskerar att tappa fotfästet i tron är detta behov så stort. Därför är det så glädjande att just nu under denna kombinerade påsk- och pandemitid få viga Jan Byström till präst och herde för Guds folk.

Aposteln Petrus själv vänder sig till dem som får detta uppdrag: ”var herdar för den hjord som Gud har anförtrott åt er och vaka över den, inte av tvång utan självmant, så som Gud vill, inte av vinningslystnad utan av hängivenhet” (1 Pet 5:2). I vår individualistiska tid och miljö är det inte så lätt för alla att ta till sig denna terminologi från herdarnas och fårens värld. Men andemeningen är tidlös och evig: Jesus fortsätter att leda och rädda sitt folk genom dem som Petrus också kallar de äldste: ”jag som själv är en av de äldste” (1 Pet 5:1). I en tid som vår som tenderar till åldersdiskriminering behöver vi få höra detta, även om beteckningen de äldste mer talar om andlig erfarenhet och vishet än om ålderdom. ”Var föredömen för hjorden” (1 Pet 5:3), fortsätter Petrus. Det språket har vi lättare att ta till oss i tid då man både i kyrkan och i samhället längtar efter människor med integritet och mod, som med hängivenhet kan leda oss bort från det som två av Petri nutida efterträdare formulerat så skarpt och tydligt: alltså bort från den ”relativismens diktatur” som Benedikt XVI talade om och bort från den ”likgiltighetens globalisering” som påve Franciskus ofta påminner oss om.

Den onde har många förklädnader och finter och vi behöver dem som kan avslöja detta för oss. I varje tid och miljö hittar han på något nytt som det tar tid att genomskåda och avslöja. I läsningen ur Apostlagärningarna påminner oss återigen Petrus om denna del av Jesu herdeuppdrag: ”Jesus av Nasaret blev smord av Gud med helig Ande och kraft och hur han vandrade omkring och gjorde gott och botade alla som var i djävulens våld; Gud var med honom” (Apg 10:38). Det är faktiskt påfallande hur ofta påve Franciskus pekar på hur påhittig djävulen är och hur lätt många faller för hans nutida frestelser till vinningslystnad och förtal, näthat och främlingsfientlighet, övergrepp på kvinnor och barn. Listan kan bli hur lång som helst. Just därför behöver vi alla Jesus mer än någonsin som den gode Herden, som genom sina herdar, befriar oss ur syndens nät och leder oss in på sanningens, nådens och kärlekens fria vidder.

Därför är det så viktigt att vi alla blir kvar i Jesus och håller oss nära den gode Herden och låter oss ledas och vårdas av honom, som älskar oss med en evig och oändlig kärlek. I dagens evangelium försöker Jesus visa oss vad det innebär för oss att få leva i denna djupa gemenskap med honom och låta oss älskas och frälsas av honom. ”Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och de känner mig, liksom Fadern känner mig och jag känner Fadern” (Joh 10:14-15). Jesus känner oss innan och utan. Han öppnar hela sitt hjärta för oss, för att vi skall kunna leva i en ständig kärleksrelation till honom och Fadern. ”Jag ger mitt liv för fåren” (Joh 10:15). På korset har han offrat sig helt för oss. Varje gång vi tar emot eukaristin får vi del av denna självutgivande och livgivande kärlek, som gör oss i stånd att besvara hans kärlek och ge den vidare till alla vi möter. Som präster är det vårt största privilegium att få fira detta trons sakrament och dela ut det till alla som hungrar och törstar efter liv, efter liv i överflöd, efter Guds eget eviga liv.

Varje präst och själasörjare får hjälpa människor att bli hemma i denna personliga relation till Jesus, som vill ge dem del av sin kärlek och steg för steg göra dem heliga. Just i vår tid är denna personliga själavård så viktig för att man skall överleva som troende i en sekulär och ofta materialistisk omgivning. Inte minst för unga människor är det viktigt att ledas in i en personlig vänskap och efterföljelse till Jesus. Jag vet att Jan redan i sin yrkesverksamhet som psykolog har dragit nytta av den andliga erfarenhet som en karmelitbroder från 1600-talet, broder Lorens, formulerat som en stående inbjudan att leva i Guds närvaro. Livet får en helt annan klang och färg när det går upp för oss att vi aldrig är ensamma och utslängda i en tom och ödslig värld. Nej, vi lever i en värld där vi ständigt framgår ur Guds skapande hand och där han själv har blivit närvarande genom inkarnationen, själv har lidit med oss och uppstått för oss. Broder Lorens ser denne Gud ständigt vid sin sida, mitt under alla arbetsuppgifter, ja, också ”i oredan i mitt kök” som han säger för att trösta oss alla. Vi behöver inte vänta på att allt skall bli perfekt. Här och nu får vi leva i ständig gemenskap med Gud och just genom att göra det växer vi bort från själviskhet och synd och öppnar oss för Guds kärlek som förvandlar oss mer och mer.

Som präst, käre Jan, får Du nu hjälpa många att upptäcka hur nära Jesus är dem i deras vanliga, lite halvtråkiga liv. Just här och nu måste vi ta emot Jesus. Du får genom sakramenten ge dem hopp och tillförsikt. Du får befria dem från syndens tyranni genom bikten. Du får lära dem att lyssna till Guds ord som ett personligt tilltal. Du får hjälpa dem att bli får i Jesu hjord. Och allt detta får Du helt till skänks, så att det skall bli din största glädje att vara Jesu medhjälpare som herde och själasörjare, och leva honom till pris och ära.